

Η ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

Τά μυστικά του γιατρού Όλυμπος. Τί αποκαλύπτει ο γιατρός της Κλεοπάτρας. Ένα ιστορικό «μενού». Τά ερεθιστικά φωνητά ενός νεύματος. Η τελευταίες στιγμές του Αντωνίου. Πώς ητοκτόνησε ή Κλεοπάτρα κτλ. κτλ.

ΟΤΑΝ θέλη κανείς να μάθη την αλήθεια, τη γυμνή και πραγματική αλήθεια για ένα ιστορικό γεγονός ή μια περιφημη ιστορική περιπέτεια, δεν πρέπει ποτέ να καταφεύγει στους επίσημους χρονικογράφους, στους αόστηρους και αναγνωρισμένους ιστορικούς. Αυτό θα του δώσουν μια άπλη περιγραφή που δεν ικανοποιεί διόλου την περιέργειά του. Γιατί όλοι μας ξέρουμε ότι κάθε γεγονός αξιο λόγου και κάθε πολύκροτη περιπέτεια έχουν τα λεγόμενα «παρασκήνια», τ' «απόκρυφα» τους. Κι' αυτά δεν θα μπορέσει ποτέ κανείς να τα μάθη από το στόμα της επίσημης ιστορίας...

Για την Κλεοπάτρα, παραδείγματος χάριν, χάρις στο γιατρό της, τον Έλληνα Όλυμπο, ξέρουμε σήμερα περισσότερα και αποκαλυπτικότερα πράγματα απ' όσα μας αναφέρουν οι σοβαροί ιστορικοί. Ο Όλυμπος αυτός, όπως όλοι οι Έλληνες, ήταν ένας γιατρός γεμάτος περιέργεια κι' επειδή είχε ακούσει κ' είχε δη' πολλά παράξενα πράγματα στην αυλή της Αλεξανδρείας, πήρε την απόφαση μια ημέρα να γράψει τα «Απομνημονεύματά» του και να μας παρουσιάσει μια Κλεοπάτρα πολύ διαφορετική από την Κλεοπάτρα της επίσημης ιστορίας. Μας απεκάλυψε δηλαδή όλα τα μυστικά της ιδιωτικής της ζωής. Κι' αυτά τα μυστικά έχουν, μά την αλήθεια, ένα συναρπαστικό ενδιαφέρον.

Όλοι οι ιστορικοί μας έκαναν να πιστέψουμε ότι η Κλεοπάτρα κατέκτησε τον Αντώνιο με τα άκατανίκητα θέλημά της, με τη σαγηνευτική και ανατολίτικη ωμορφιά της. Έ, λοιπόν, ο γιατρός της, ο Όλυμπος, μας αποκαλύπτει ότι μόνο με τα θέλημά της ή Κλεοπάτρα δεν θα κατάφερνε και πολύ μεγάλα πράγματα. Αν πέτυχε να ζετρελλάνη τον Αντώνιο και να τον κάνει να την αγαπήσει μ' έναν παράφορο έρωτα, αυτό το όφειλε στα «ειδικά» φαγητά που έτοιμασαν κατά παραγγελία της οι έμπειροι μάγειροί της. Κι' έτσι βλέπουμε ότι αν η Εύα ξεγέλασε τον Αδάμ μ' ένα μήλο, η Κλεοπάτρα έκανε σκλάβο της τον Αντώνιο μ' ένα πλήρες και εκλεκτό «μενού» που είχε ως συμπλήρωμα ένα σωρό «ειδικά» κρασιά, ικανά να ζετρελλάνουν ακόμα και τον Άγιο Αντώνιο τον έρημίτη. Δέ-εΐνε λοιπόν διόλου παράξενο ότι ύστερ' απ' όλα αυτά ο Αντώνιος προτίμησε την Κλεοπάτρα από τη Ρώμη...

Ο γιατρός Όλυμπος μας περιγράφει μερικά από αυτά τα φαγητά και επιμένει ιδιαίτερος στη σύνθεσι μερικων κρασιων που θα έφερναν ασφαλώς το ίδιο αποτέλεσμα που προκαλούν τα σημερινά κοκταϊήλ. Η σάλτσες ιδίως των φαγητων ησαν τόσο πικάντικες, είχαν τόσα μπαχαρικά της Ανατολής, ώστε «πυρπολούσαν άμέσως το αίμα και ξυπνούσαν με μια άκατανίκητη δύναμι τις αισθήσεις»!

Αντί λοιπόν να μιλούμε διαρκώς για την μοιραία ωμορφιά της Κλεοπάτρας, θα ήταν πολύ πιο σωστό να κάνουμε λόγο για το μοιραίο γεύμα της. Ο Ιταλός αρχαιολόγος Όμηρος Ρομπίνι, σ' ένα σχετικό σύγγραμμά του, μας φανερώνει καθαρά και ξάστερα τα αποτελέσματα των έρευνων του.

«Η Κλεοπάτρα, γράφει, ήξερε βέβαια ότι ήταν ωραία κ' είχε στολίσει αυτή την ασύγκριτη ωμορφιά της με μια απερίγραπτη πολυτέλεια, μα επειδή ήθελε να εΐνε βεβαία για την κατάκτησι του Αντωνίου και τη σωτηρία της, κατέφυγε στις πιο απόκρυφες και στις πιο αλάνθαστες συνταγές για «ερωτικά» φαγητά που αναστατώνουν τις αισθήσεις...»

Κι' αλήθεια, όπως μας αποκαλύπτει ο γιατρός Όλυμπος, ότι υπήρχε άπάρνω στο τραπέζι της, είχε το λόγο

του. Ακόμη και τα λαχανικά ησαν διαλεγμένα με το σκοπό να φέρουν το «ποθούμενο αποτέλεσμα».

Η πιο πικάντικη από όλες τις σάλτσες ήταν μια που είχε γίνει από μέλι, θραστό κρασί, κίμμινο, πιπέρι, μοσχοκάρυδο κι' ένα σωρό άλλα μπαχαρικά που εΐνε σήμερα άγνωστα σ' εμάς. Ο γιατρός Όλυμπος αναφέρει ένα σωρό όνόματα, που μας εΐνε τελείως ξένα και άκατανόητα. «Αν ο Αντώνιος είχε τη δύναμι ν' αντισταθί σ' αυτά τα «ερεθιστικά» φαγητά της Κλεοπάτρας, τα γεγονότα θα έπαιρναν μια άλλη τροπή.

Η Κλεοπάτρα, τρία χρόνια πριν από τη μοιραία αυτή συνάντησί τους, είχε γνωρίσει τον Αντώνιο στη Ρώμη, όταν είχε πάει εκεί πέρα με τον πρώτο της άνδρα, τον Ιούλιο Καίσαρα. Όταν ξαναβρέθηκε λοιπόν μπροστά του, υπό τελείως διαφορετικές συνθήκες, γιατί ο Ιούλιος Καίσαρ είχε δολοφονηθί κ' η Ρώμη την θεωρούσε ως έχθρά της, η Κλεοπάτρα είχε ένα τολμηρό τριπλό σχέδιο: να κατακτήσει τον Αντώνιο, να τον κάνει να πολεμήσει κατά του Οκταβιανού και να πετύχη την αναγνώρισι του γιου της Καισαρίωνος ως διαδόχου του μεγάλου πατρός του, του Ιουλίου Καίσαρος, στον αυτοκρατορικό θρόνο της Ρώμης.

Από το μεγαλεπήβολο όμως αυτό σχέδιο δεν πέτυχε παρά μόνο την κατάκτησι του Αντωνίου.

Ο Αντώνιος, ως γνωστόν, νικήθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου 31 π. Χ. στο Ακτιον από τον σκληρό αντίπαλό του. Κι' από την ημέρα εκείνη ως τις 29 Αυγούστου 30 π. Χ., ημέρα του θανάτου της, η Κλεοπάτρα, πέρασε τις πιο τραγικές ημέρες της ζωής της.

Ο γιατρός Όλυμπος εΐνε τόσο... αδιάκριτος, ώστε στα περίφημα «Απομνημονεύματά» του αναφέρει ακόμη και τις ιδιαίτερες συνομιλίες του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας κατά τις δραματικές ημέρες της πανωλεθρίας τους.

Όταν ο Αντώνιος νικήθηκε από τον Οκταβιανό, τον Ιούλιο του 30 π. Χ., γύρισε τρελλός από την απόγνωσί του στο ανάκτορο της Αλεξανδρείας και τραβώντας τα μαλλιά του ξεφώνιζε άγρια από τη λύσσα του:

— Που εΐνε αυτή που με πρόδωσε; Που εΐνε ή άπιστη Κλεοπάτρα;...

Γιατί ο Αντώνιος υπέθετε ότι ή ηττα του στρατού του ωφέιλετο σε μια προδοσία της Αλεξανδρινής βασίλισσας. Η Κλεοπάτρα λοιπόν, ακούγοντας τις φωνές του, τρομοκρατήθηκε και κρύφθηκε γρήγορα μέσα στο μαουσολείο των άνακτόρων, μαζί με δυο δοϋλες της. Ο Αντώνιος με τους αξιωματικούς του που του είχαν μείνει πιστοί, άρχισε να ψάχνη παντού για να την βρη. Ένας λοιπόν από τους αξιωματικούς αυτούς έμαθε ότι ή Κλεοπάτρα ήταν στο μαουσολείο κι' έτρεξε να την ειδοποιήση ότι την ζητούσε ο Αντώνιος. Η δυο δοϋλες τότε του άπάντησαν ότι ή βασίλισσα ήθελε ν' αυτοκτονήση, μα ο αξιωματικός παράκουσε κι' έτρεξε για ν' αναγγείλη στον Αντώνιο το τραγικό τέλος της Κλεοπάτρας!

Εκείνος, μόλις έμαθε την τρομερή αυτή είδησι, τά έχασε, πίστεψε ότι ή βασίλισσα ήταν άθώα και φώναξε με απόγνωσι:

— Τώρα πειά δεν έπιθυμώ να ζήσω περισσότερο!...

Και κάλεσε τον πιστό του δοϋλο Έρωτα για να τον βοηθήση ν' αυτοκτονήση. Ο Έρωσ, όμως, πριν προλάβη ο κύριός του να τον συγκρατήση, κάρφωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά (Συνέχεια στη σελίδα 50)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΣΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

μπρός στις Ίσπανίδες και φώναξε από μακριά.

— Είμαι ευτυχής, κυρίες μου, επειδή ο Θεός μου επιτρέπει να κάνω το μεγάλο ταξίδι παίρνοντας μαζί μου την γλυκειά ανάμνησι τόσων ωραίων γυναικῶν!...

Τὸ κοπλιμέντο αὐτὸ ἔσωσε τὸν Λεζέν.

Ἡ Ἰσπανίδες, πού ἀνήκαν ὅλες στὴν ἀριστοκρατικὴ τάξι, συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν φιλοφρόνησι τοῦ βαρῶνου. Κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἦταν εὐγενὴς καὶ ἀρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!... Πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!...

Ἡ ἐπέμβασις τῶν ωραίων κυριῶν παρέσυρε καὶ τὸ πλῆθος. Οἱ συγκεντρωμένοι Ἰσπανοὶ, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λησμόνησαν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι τῶν Γάλλων καὶ ἀρχισαν νὰ ζητοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ δοθῆ χάρις στὸν κατάδικο!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐκτέλεσις καὶ νὰ μεταφερθῆ καὶ πάλιν ὁ βαρῶνος στὴ φυλακὴ. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι οἱ στρατιῶται, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ τέτοια μαρτύρια, ὥστε ὁ Λεζέν ἐπεθύμησε πολλὰς φορὰς τὸν θάνατο...

Μιὰ μέρα, ὠδήγησαν τὸν Γάλλο σιδηροδέσμιο σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία. Κατὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη, γνωρίστηκε στὸ πλοῖο μ' ἕναν ἄλλο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς δραματικὰς περιπέτειας, στὴν Γαλλία.

Ὁ βαρῶνος παραιτήθηκε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἀφοῦ ἦ κατὰστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πειὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νέες κακουχίαι, καὶ ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ἐπαρχία. Ἐκεῖ, ἀγόρασε ἕνα χτήμα, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιὰ, ἀπόκτησε ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, ἔγινε ἐνενηντὰ, ἐνενηντὰ πέντε ἐτῶν... Καὶ ἀρχισε πειὰ νὰ πιστεύῃ κι' αὐτὸς ὅτι ἡ κατάρρα τῆς μάγισσας εἶχε πιάσει, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ποτὲ, ὅταν, ξαφνικὰ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέθανε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο του ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ διόλου...

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΙΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

του καὶ σωριάστηκε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἀντωνίου.

— Καλὰ ἔκανες, Ἐρωτα! Καλὰ ἔκανες!... ψιθύρισε ὁ Ἀντώνιος καὶ θύθισε κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του στὸ στήθος του. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε καὶ τοῦ ἀνήγειλε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐκεῖνος τότε ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μαυσωλεῖο, ὅπου ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μπάσουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνεβάζοντάς τον μὲ σκοινιά, γιὰτὶ ἡ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας δὲν μπορούσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ὁ γιατρός Ὀλυμπος μῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μαυσωλεῖο κι' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε τὸν Ἀντώνιο νὰ πεθάνῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κλεοπάτρας ψιθυρίζοντας:

— Δὲν ἔχω ἄδοξο τέλος! Ρωμαῖος ἐγώ, νικῆθηκα ἀπὸ Ρωμαῖο!...

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἔκλαψε εἰλικρινά, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε σ' ἀλήθεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ θγῆ ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο, γιὰτὶ φοβόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ὀκταβιανοῦ. Ὡστόσο ἀργὰ τὸ βράδυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικὸς τοῦ νικητοῦ, ἀνέβηκε κρυφὰ μὲ μιὰ σκάλα ὡς τὸ παράθυρο κι' ἀπὸ ἐκεῖ, κατὰφερε νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὴν μασχάλας τὴν Κλεοπάτρα, πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ἐπειτα, τὴν ὠδήγησε μπροστὰ στὸν Ὀκταβιανό, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἡ Κλεοπάτρα, ὅπως μᾶς λέγει ὁ γιατρός Ὀλυμπος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα εἶχε μεγάλο πυρετὸ καὶ ἀτελείωτο παραλήρημα.

Κατόπιν ἔγινε καλὰ, μὰ ἔμαθε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ σκοτώσουν τὸ γιοῦ τῆς Καισαρίωνα! Βλέποντας τότε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένη, κλείσθηκε πάλι στὸ μαυσωλεῖο μὲ τὴν δοῦλες τῆς καὶ αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ «ἀσπίδα», ἕνα μικρὸ αἰγυπτιακὸ φειδάκι. Ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἔτρεξε στὸ μαυσωλεῖο, θρῆκε νεκρὴ τὴν Κλεοπάτρα, ἀνάμεσα στὴς δυὸ δοῦλες τῆς πού ψυχορραγοῦσαν, γιὰτὶ εἶχαν κι' αὐτὲς αὐτοκτονήσει...

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ἡ ἀδιακρισίαις τοῦ γιατροῦ Ὀλύμπου ρίχνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴν τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

τὸ θρανίον, τί γνωρίζετε περὶ Κολοκοτρῶνη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν πάλιν μὲ μιὰ φωνή, χωρὶς νὰ κάνουν ἕνα λάθος.

Οἱ δασκάλοι θριάμβευαν.

— Ἐσεῖς τοῦ δευτέρου τοῦ θρανίου, νὰ μᾶς εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν καὶ ἐδῶ ἐπιτυχῶς.

— Μπράβο! Ἐσεῖς στὸ προτελευταῖο τὸ θρανίον, νὰ μᾶς πῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς τοῦ Ἀνδρούτσου;

Ἡ νέα ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν.

Ἄξαφνα ὁμῶς καὶ πρὶν προφτασῆ ὁ δάσκαλος νὰ ὑποβάλῃ στοὺς μαθητὰς νέον ἱστορικὸ ἐρώτημα, «τί γνωρίζετε περὶ...» κ.τ.λ., σηκώθηκε ὁ κύριος ἐπιλοχίας, σὰν λεῦκα ὑψηλός, μπαρουτοκαπνισμένος, σύνοφρος καὶ σοβαρός.

Ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελε στὴ σχολικὴ αὐτὴ ἐπίδειξι νὰ ὑποβάλῃ καὶ αὐτὸς κανένα ἱστορικὸ ἐρώτημα.

Βαθειὰ σιγὴ, σιγὴ ἱερὰ, ἀπλώθηκε στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ κύριος ἐπιλοχίας προχώρησε πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἀργὰ, κυττάζοντάς τους ὅλους στὰ μάτια, ὀλίγον θλοσυρῶς, στρίβοντας τὸ κατάμαυρο μουστάκι του καὶ μὲ εὐθύ τὸ σῶμα σὰν λαμπάδα. Ὁ κόσμος περιμένοντας τὴν ἐρώτησι, κρεμότανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐστάθηκε μπρὸς στὰ μαθητικὰ θρανία καὶ κορδωνόμενος καὶ στρίβων πάντα τὸ μουστάκι του, ρώτησε τοὺς μαθητὰς:

— Κί πιρὶ ἱμοῦ τί γνωρίζιτι πιρικαλῶ;... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

δία καὶ περιφρονησι γιὰ τὸν ὕβριστή της... Καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γραμμα, ἐτοιμαζότανε νὰ δώσῃ στὸν φίλο της τὸ τελειωτικὸ φιλῆμα τῆς συγγνώμης.

— Μὰ ὄχι, ἀκόμη! εἶπε γελώντας. Πρέπει νὰ διαβάσουμε καὶ τὸ ὑστερόγραφο. Καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Λὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅτι εἶσαι εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὑπέθετα ὅτι εἶσαι τριανταπέντε. Κατῶρθωσα, ὁμῶς, νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἔχεις κλείσει τὰ σαρανταδύο. Μάλιστα, κυρία μου! Εἶσαι σαρανταδύο ἐτῶν!»

Τὸ πρόσωπο τῆς ωραίας κυρίας Ἀγκασιτ ἔγινε ἔξαφνα κατακκόκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἡ Μαθθίλδη σηκώθηκε ὀρθία, τρέποντας ἀπὸ τὸν θυμὸ της.

— Αὐτὸ πού γράφεις εἶνε ἀγένεια, προστυχιά, κακοθήεια! φώναξε. Εἶσαι ἕνας συκοφάντης, ἕνας ἐλεεινός, ἕνας παληάνθρωπος!... Ἐξω! Ἐξω!

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλῶντας.

Μὰ τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο οὐρλιάζοντας σὰν τίγρις, σκούζοντας σὰν ἀγριόγατα πού τὴν πνίγουν.

— Ἐξω!... Ἐξω!... ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

στὴν ταράτσα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἐν' ἀπαίσιο τρίξιμο ἀκούστηκε...

Τὸ ξύλινο πλαίσιο τῆς τζαμαρίας ὑποχώρησε.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ τρίξιματα τῶν γυαλιῶν...

Κι' ὄλα κατέρρευσαν κι' ὁ Χόγκαν ἔξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη τρύπα...

Ὁ Τόμ, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος τῆς τζαμαρίας, κύτταζε περιλυπὸς κάτω τὸ χῶλλ ὅπου κοίτονταν ἀσάλευτος ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος... Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ παιχνιδιοῦ... Ὡστόσο χασμουρήθηκε μ' ἀδιαφορία κι' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐφημερίδα πού στριφογύρισε μέσ' στὸ κενὸ καὶ πῆγε κι' ἔπεσε πλάι στὸ πτώμα...

Ἄν ὁ Χόγκαν μπορούσε νὰ διαβάσῃ, θὰ ἔθλεπε ψηλά στὴν πρώτη σελίδα της, τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὸν ὁποῖο ἀνῆκε ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Κρόπερ!

Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν μπορούσε πειὰ νὰ διαβάσῃ, δὲν θὰ διάβαζε ποτὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ταξιδέψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ Χόγκαν, κάποιος ἐπιβάτης πού γύριζε ἀπ' τὸ θέατρο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀνοιγμένη πλάι στὸν πάγκο...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ πρόσεξε ἕνα ὄνομα γραμμένο στὴν πρώτη σελίδα. Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Χόγκαν, ὁ ὁποῖος, βυθισμένος καθὼς ἦταν στὴς σκέψεις του, εἶχε ξεχάσει τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου» μέσα στὸ τραῖνο...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ